

[Henry Christensen.]

terne også skulle finansieres ad anden vej, altså ved låntagning, og det vil altså sige et underskud på drifts- og anlægsbudgettet. Når man erindrer det skæve spor, hvori diskussionen om disse forhold somme tider har bevæget sig herhjemme, kan det måske være nyttigt at have den svenske debat i erindring.

Men det står nu altså fast og er erkendt af regeringen, at finanspolitikken ikke kan neutralisere de faretruende virkninger af en indkomststigning ud over, hvad produktivitetstigningen og den økonomiske bæreevne kan dække ind, og det tror jeg er en meget væsentlig ting at understrege.

Hvad kan den politiske magtfaktor da gøre? Det er det spørgsmål, der bliver stillet til os, hvis organisationsmagten her i landet alligevel sigter mod at ville nå en udvikling, der vil være skadelig for samfundet og for borgerne, og det er nok den økonomiske politiks mest aktuelle og alvorlige spørgsmål. Regeringen kan advare, og jeg erkender, at det gør regeringen; men hvad nu, hvis advarslerne ikke rækker til? Er regeringens ansvar dermed udtømt? Hvis så var, ville folkestyret i vort land være for svækket. Regeringen kan igen håbe på, at selve truslen om igennem skatter at inddrage den overskydende lønstigning vil virke, men skulle man gå til at gennemføre en sådan politik, ville der som påpeget være opstået en situation, hvor vi bliver ført fra den ene grøft over i den anden, og kom man ud for at se regeringen tage en ny indenlandsk indkomst-inflation til efterretning og derefter søge den fremadskridende skattereform, som i dag er til debat, og som aftaltes i forliget, mere eller mindre ofret, kan jeg sige, at så ville det blive bekæmpet af venstre. Rent bortset fra en sådan politisk uforsvarlighed ville den gøre regeringen ensom.

Til befolkningen er yderligere at understrege i denne forbindelse den betydning og mulighed for en forsvarlig, reel indkomstforhøjelse, der netop ligger i det nye forslag til udskrivningslov, sådan som vi har aftalt det. Alvoren og især ansvaret er ikke mindst helt åbenbart for en regering med socialdemokratisk dominans, når den intime forbindelse mellem socialdemokratiet som regeringsparti og den ene af arbejdsmarkedets hovedparter tages i betragtning. Jeg tror, at den

overvejende del af den danske befolkning vil erkende, at en indkomststigning, som alligevel på den ene eller den anden måde bliver taget fra dem igen, er et onde, som vi må undgå. Derfor tror jeg, det vil blive forstået og være betydningsfuldt, om det politisk kunne fastslås, at ender overenskomst-situationen i folketinget, således som den i den sidste menneskealder så ofte og vel oftest har gjort, vil en løsning med folketingets medvirken ikke kunne forventes ud over, hvad der ligger inden for den samfundsøkonomisk holdbare ramme. Regeringen og dens partier gjorde det modsatte i 1961 og bærer derfor her et betydeligt selvstændigt ansvar også for den efterfølgende udvikling.

Hvis statsministeren og regeringen afgav en sådan erklæring — og det vil jeg gerne opfordre den højtærede statsminister til — så tror jeg noget afgørende og ansvarligt var præciseret; og ingen kunne med rette påstå, at regering og folketing blandede sig i overenskomstforhandlingerne, fordi det blev erklæret, hvad folkestyrets organer i en given situation ikke ville medvirke til. Netop fordi man, som jeg nævnte før, ikke har fået en tidssvarende retsorden for arbejdsmarkedet, er en handling som den her nævnte så meget desto mere påkrævet.

Regeringen vil måske videre henvise til det økonomiske råd og samordningsudvalget, og det hørte vi også det ærede medlem hr. K. B. Andersen gøre. Vi stemte imod loven herom, fordi vi frygtede, at den kunne virke, at regeringen dermed på et farligt tidspunkt følte sig noget lettet for det ansvar for udviklingen, som ingen regering må føle sig lettet for. Vi deler dog naturligvis helt åbenbart ønsket om, at det, når regeringen nu har fået sit forslag igennem, så også kan føre til de resultater, regeringen har tiltroet denne mulighed. Men så sent som i mandags erklærede netop formanden for rådet, professor Carl Iversen, at man i alt fald ikke foreløbig kunne vente epokegørende resultater. Hvad der dog forhåbentlig vil være af nogen betydning, og hvad rådet forhåbentlig også kan bidrage til, er god oplysning om alle relevante forhold i situationen. Det var vel netop vort håb i denne forbindelse, at der forud for overenskomstforhandlingerne, altså netop omkring dette tidspunkt, kunne have foreligget et mere omfattende statistisk ma-